Martorul

Partea întâi

Andrei se uitã la ceasul imens de pe peretele studioului. "Încã 5 minute si gata si ziua de azi " îsi spuse si se lãsã câteva clipe înghitit de reveria ajungerii acasã, înconjurat de decorul familiar si mai ales de parfumul moale al Alexandrei. Nimic nu se compara cu senzatiile pe care le încerca seara când intra pe usã , asta si pentru cã el îsi gãsea bucurii din cele mai neînsemnate evenimente ale vietii de zi cu zi. O înghetatã savuratã undeva la umbrã într-o zi toridã de varã, zâmbetul si înflãcãrarea unui copil în timpul jocului, chipul senin al Alexandrei în timpul somnului, toate astea erau pentru el motive de bucurie. Serviciul era doar o chestie care îi asigura existenta si nimic mai mult, si asta nu fiindcã nu s-ar fi înteles cu colegii, ci pur si simplu pentru faptul cã numai cu Alexandra se simtea într-adevãr fericit.
-Un minut reclame si apoi intrãm cu sportul ! anuntã cineva de la pupitrul din fatã si Andrei fu brusc smuls din starea de plãcutã amortealã.
Veteristul din stânga lui pregãtea caseta cu genericul de la "Sport". Trecu si minutul ãsta, se auzi numãrãtoarea "Sapte,sase,cinci, patru, trei,doi,unu!" apoi veteristul anuntã "Beta unu!" , un generic scurt si din nou numãrãtoare pentru camera din studio.
Andrei se chinuia sã tinã ritmul cu colegii sãi însã oboseala îsi spunea cuvântul. De mai bine de o sãptãmânã stãtea la serviciu câte douã ture pe zi pentru cã celãlalt sef de turã era în concediu la mare, si trebuia sã fie mereu cineva care sã coordoneze munca de studio. Nu-i displãcea chestia asta, nu-l supãra decât faptul cã acum o vedea pe Alexandra si mai putine ore pe zi decât înainte. Însã se gândea mereu cã si el îsi luase concedii în timpuri când exista o acutã lipsã de personal, si întotdeauna fusese cineva care sã facã si treaba lui.
-Andrei, am terminat, îl scuturã usor Roxana, tipa din dreapta lui care se ocupa de prompter.
Andrei clipi în semn de înselegere si se ridicã usor de pe scaun. Studioul începuse parcã sã prindã viata dupã ora de încordare a stirilor, se strângeau foile cu desfãsurãtorul,se aranjau casetele Beta în cosul escamotabil special, lumea se pregãtea de schimbarea turei. Vocile începeau sã creascã în intensitate, pe mãsurã ce noul schimb intra în studio, salutând si discutând cu cei de la care preluau stafeta. Marius , sunetistul, se apropie de el si-i sopti fãcându-i cu ochiul:
-Hai cã azi sunt cu masina!
Andrei nu se grãbi sã coboare, întâi salutã pe toata lumea, schimbând banale amabilitãti cu cei mai apropiati lui, de genul "Ce-ti mai face nevasta?" "Bine , dar tie?" "O.k." apoi copiii, pisica dacã era cazul, sau despre întreruperea apei calde

pentru revizie. Stia cã Marius l-ar astepta si o orã dacã era cazul, se mândrea mereu cu B.M.W.-ul lui seria 3 luat la mâna a doua printr-o cunostintã, adevãrat chilipir, cum spunea mereu dealtfel, si pentru nimic în lume nu l-ar fi lãsat sã plece pe jos tocmai când el venise la serviciu cu, vorba aia, masinã-de-masinã. Dealtfel, Marius era un încrezut notoriu, însã Andrei trecea mereu cu vederea acest foarte supãrãtor defect al lui - pentru unii - tocmai pentru cã în rest era un bãiat de treabã care te- ar fi ajutat în orice problemã chiar sculat din somn la 4 dimineata.
Îl gãsi evident în parcare asezat pe capota masinii cu mâinile încrucisate si zâmbind smechereste.
-Si hai sã-i dãm drumul bestiei! fãcu Marius dupã ce urcarã, si imediat, la prima cheie, motorul începu sã toarcã nerãbdãtor.
Iesirã în stradã si Andrei fu surprins sã constate cã Marius nu-i mai spune nimic despre "monstrul" lui, cum îl mai lustruise si ce gagici mai plimbase între timp cu el. În schimb, pãrea mai interesat de cum se mai întelege el cu Alexandra.
-Si ea ce mai face, tot acolo lucreazã?
-Bineînteles, doar ti-am spus cã e om de bazã. Fãrã ea cred cã ar da faliment ãia, sincer îti spun.
-Da, dar la oameni de bazã, avem salarii pe mãsurã, fãcu Marius cu subînteles.
-Ei, nu-i asta problema, problema e cã în ultimul timp are si ea destul de mult de lucru si ne vedem din ce în ce mai putin, si ASTA e un lucru care chiar mã deranjeazã.
-Mda, fãcu Marius oarecum dezaprobator, angajându-se într-o depãsire. Niciodatã nu întelesese cum Andrei putea sta atât de mult cu o singurã fatã, el unul era adeptul lui "mult si bun", mai ales de vreo doi ani încoace, de când cu masina asta, pe care o restilizase personal, ca sã atragã cât mai multe priviri, se întâlnea cu cel putin douã-trei femei pe sãptãmânã, cu cele mai multe campaniile de agãtare dând rezultatele scontate. Din punctul ãsta de vedere Andrei îi era cu totul opus, nimic pe lumea asta nu i- ar fi clãtinat dragostea pentru Alexandra, si, din câte avusese ocazia sã constate chiar el, sentimentele ei erau reciproce.
Nu fãceau mult pânã acasã la Andrei, mai ales cã Marius nu glumea deloc cu B.M.W.-ul lui, si discutia lâncezi despre evolutia hardware din ultimul timp, Marius fiind enervat de pretul mare al noilor memorii DDRAM.
-Stai linistit, cã peste un an, doi , or sã ajungã si astea de râs, stii cã întotdeauna a fost asa, evolutie rapidã înseamnã scãderi rapide de pret pentru ce a devenit vechi, si preturi babane pentru ce înseamnã nou.
-Ai si tu dreptate, Andrei, dar totusi pentru o speculatie, mi se pare un salt de pret al dracului de nerusinat.Dar, mã rog, ce conteaza ce cred eu, devreme ce nu sunt respunsabil cu preturile.
...Si în sfârsit, acasã. Marius îi pãruse oarecum mai grãbit astã searã, sau poate cã era si el la fel de obosit, cine stie...
Descuie usor pentru ca în cazul în care Alexandra era în baie sau la televizor sau chiar dormind sã nu-l audã. Îi plãcea sã o surprindã asa, fãcând orice fãcea ea în momentul când intra el, si o urmãrea mereu tãcut câteva clipe, pânã când ea îsi dãdea seama ca el a ajuns acasã si venea sã-l îmbrãtiseze si sã-l sãrute moale.

-Ai venit, puiule?! asa îl întâmpina ea mereu, mereu cu aceste vorbe care totusi lui Andrei îi sunau mereu altfel, si ochii ei care parcã se umpleau de o luminã caldã de cum îl vedeau, si parfumul ei natural, nesintetic, parfum de femeie - vorba filmului - parfum care-l îmbãta mai mult decât orice pe lumea asta, si pãrul negru si moale si usor ondulat, în care îi plãcea atât de mult sã-si odihneascã mâinile, si trupul ei cald si buzele dulci, în care pãreau adunate toate aromele lumii, toate astea îl asteptau mereu, numai pe el.
Dar în seara asta ea nu pãrea sã fi ajuns acasã. Andrei intrã usor în fiecare camerã urmând parcã aroma ei risipitã cu ore în urmã. În bucãtãrie gãsi un bilet, scris oarecum în grabã, era scrisul ei. Ridicã biletul gândindu- se cã ea a presimtit cã o sã vinã mai târziu, si probabil cã i-a scris sã stea linistit în caz cã întârzie. Dar nu era asta. "Ti-am pregãtit celebrul tãu tort de friscã, are multe fructe asa cum îti place tie. E în frigider, jos. Sper sã-ti placã." Si în josul paginii "Te pup dulce, Alex".
Andrei scoase tortul, îsi tãie o felie si bãgã restul înapoi la frigider apoi se duse si fãcu un dus fierbinte. Nimic nu-l rãcorea mai mult vara decât un dus fierbinte, mai ales cã vara asta termometrele refuzaserã cu încãpãtânare sã coboare în timpul zilei sub 35 de grade. Îsi pregãti apoi o mica omletã din douã ouã - cu mult ardei gras, cascaval si suncã- asteptã sã se rãceascã , o mâncã si apoi trecu la savurarea desertului Alexandrei. Ca de obicei, Alexandra se întrecuse pe sine si de aceastã datã. Tortul - tortisorul, cum îl mai alintau ei câteodatã - era de primã clasã. Se gândi chiar sã-si mai taie o felie, însã i se fãcu somn, si-n plus ura senzatia aia de satietate la culcare, asa cã renuntã si se bãgã în pat.
Cu toate cã era obosit, chiar foarte, nu prea vroia sã adoarmã, se tot gândea la Alexandra, oare de ce o fi întârziind? Nu era chiar panicat, se mai întâmplase de vreo douã-trei ori sã nu vinã noaptea acasã, dar el ar fi vrut mãcar sã-i dea un telefon de-acolo de la servici, desi stia cã e foarte ocupatã, si nu are nici mãcar o secundã liberã. Câteva minute reusi sã se zbatã între somn si realitate, imaginându-si scene din biroul Alexandrei, pe ea în fata monitorului si o gramadã de angajati roind în jurul ei, la un moment dat chiar avu senzatia cã si el se aflã acolo si ea îi zâmbeste usor. Dar în câteva clipe totul se risipi, si Andrei adormi de-a binelea...
Nu se trezi decât de dimineatã, si tresãri vãzând cã nici la ora asta Alexandra nu era lânga el. "Ce s-o fi întâmplat?" Se dãdu rapid jos din pat si începu s-o strige, dar nimic, nici un rãspuns. Inima începu sã-i batã cu putere la gândul cã ceva rãu s-ar fi putut întâmpla cu Alexandra lui. Mintea i se umplu de cele mai negre scenarii, vãzu deja trupul ei însângerat prins sub resturile Daciei lor vechi, ambulanta sosind ca de obicei cu întârziere, medicul decretând cã au ajuns prea târziu, nu se mai putea face nimic pentru tânãra soferitã. Intrã în bucãtãrie aproape tremurând, dar se mai linisti când vãzu pe masã douã cesti de cafea, una plinã-ochi iar cealaltã aproape goalã, si lângã ele un alt biletel luase locul celui de searã.
"Dragule, iartã-mã cã nu te-am sunat, însã stiam cã esti foarte obosit si am vrut sã te las sã dormi. În altã ordine de idei, aflã cã de azi esti în concediu pentru cel putin o sãptãmânã, am vorbit eu cu Rãileanu si am aranjat totul. Poti sã suni sã te convingi. Altceva ... ah, da : de mâine plecãm la munte cu Ana si Dragos, eu am

coborât un pic sã fac niste cumpãrãturi. Te pup".
Andrei se îndreptã masinal spre hol, luã telefonul si formã numãrul de la biroul lui Rãileanu, directorul departamentului tehnic.
-Alo! Da!Rãileanu! Aaaa...tu esti Maiorescule?! Stai linistit, am vorbit cu nevastã-ta mai devreme, si m-a rugat dacã nu pot sã-ti dau vreo sãptãmânã liberã, si i-am zis cã da, cum sã nu, mai ales cã mâine vine si Misu din concediu, si, mã rog, meriti si tu o pauzã ... mã-ntelegi.
-Bine, dar mie îmi spusesesi alaltãieri cã o sã fim ocupati ceva timp, cã nu-stiu-ce, cã cel putin eu n-o sã-mi pot lua liber mãcar vreo câteva sãptãmâni !
-Ei, Maiorescule, nu stii cã eu mai exagerez. Nuu, de fapt Misu s-a rãzgândit si-si mai lasã o parte din concediu pentru la iarnã, abia ieri searã am aflat si eu; si-apoi, mie îmi place sã tachinez oamenii inteligenti. Andrei rãmase insensibil la remarcã, dar oricum îi multumi si în timp ce ducea receptorul spre furcã, mai auzi un "Hai pa, Maiorescule, si sã te- ntorci cu bine de pe un-te duci!"
În câteva minute, intrã si Alexandra, si el o îmbratisã de parcã nu o mai vãzuse de un an.
-Ei, ce-i cu tine în dimineata asta de esti asa posesiv?! se mirã ea .
-Mi-am fãcut griji iubito, spuse el înveselit, sãrutând-o. Cu toti nebunii ãstia din ziua de azi...
Ea îi trecu mâna prin pãr.
-Dar tu nu stii dragule cã mie nu mi se poate întâmpla nimic rãu. Intrarã în sufragerie dupã ce Alexandra depusese vreo douã sacose pe undeva pe hol, si Andrei începu sã râdã cu poftã.
-De ce râzi, dragule? M-am machiat prost?
-Cum ?Aaa... nu, nici vorbã, dar mã gândeam si eu asa... Ãsta da început de concediu, am tras o sperieturã grozavã si am mai picat si de prost în fata lui Rãileanu.
-Mai lasã si tu de la tine, fãcu ea îndreptându-se spre baie. În fond, tot rãul spre bine.
...Ziua trecu pe nesimtite alãturi de Alexandra; mai spre searã i-au sunat pe Dragos si Ana sã stabileasca ultimele detalii înaintea plecãrii.

Partea a doua

"O dimineatã seninã de varã trebuie întotdeauna întâmpinatã cum se cuvine", gândea Andrei în timp ce conducea cu Alexandra alãturi, a doua zi la cinci fãrã zece. I se pãrea cã fraza asta o citise cândva, demult, într-o carte uitatã si îngropatã printre amintiri mai vii si mai proaspete, sau cã, mai degrabã cineva îi citise o chestie asaaa... semifilozoficã, în care era prezentã si fraza asta. Ce vroia însã sã spunã acel "cumsecuvine" nu-si bãtea acum capul sã afle, si nici nu-i destãinui Alexandrei la ce se gândea când ea îl întrerupse:
-E posibil sã întârzie si ei vreo cinci minute, asa cã nu are rost sã ne grãbim. Se uita oarecum impacientatã la acul vitezometrului care urca usor dar sigur spre optzeci.
Andrei îsi întoarse capul spre ea o clipã:
-Ce spui tu, dragã?

-Ziceam cã nu e nevoie sã gonesti asa ca nebunu’ , fiindcã s-ar putea sã întârzie si ei un pic!
-Cred cã iarãsi ti-a luat-o busola înainte, e de-abia fãrã zece.
Alexandra suporta destul de greu sã fie contrazisã, dar îsi verificã mãretia de ceas contrafãcut, made-in-BIG-Berceni, si constata cã era cu doispe minute înaintea ceasului lui Andrei.
-Asa am eu mereu noroc de ceasuri dinastea constiincioase... chiar prea constiincioase.
El zâmbi, mai mult pentru faptul cã si ceasul lui avea aceeasi origine nobilã, dar nu i se întâmplase sã-i rãmânã în urmã sau sã o ia înainte. Ce vreti, chiar si în Big, sunt ceasuri si ceasuri.
Au ajuns bine la Tineretului, lângã statia de metrou, locul fixat pentru întâlnire, ba chiar i-au mai asteptat un pic pe cei doi, care, locuind într-un bloc prin apropiere, era evident cã nu vor ajunge la fix. O altã lege a vestitului Murphy...
-Aaa! noroc, bãtrâne! se auzi Dragos de departe. Era chiar haios cu toate bagajele dupã el, nu era prea solid, dar nu-i plãcea ca Ana sã care lucruri grele, asa cã în lumina difuzã a diminetii, conturul lui flancat de geamantane si rucsac, si Ana alãturi cu practic mai nimic în mânã, dar abia tinând pasul cu el, trebuie sã fi fost o scenã de scenã. Dragos era ceea ce se chiamã un entuziast, nu era un sportiv, însã gustul aventurii si plãcerea de a fi alãturi de prieteni îl fãceau întotdeauna sã dea un randament mult mai mare decât l-ai fi crezut în stare. Cât despre Ana - ea era ceea ce as numi dulcea pãpusã carpato-danubiano-pontica, veselã, zglobie si isteatã, ca mai toate suratele ei de altfel.
Se salutarã, se puparã, de bagaje se ocuparã, si în Dacie urcarã... sau cam asa ceva...
-Ah, superbã zi, fãcu Ana când Andrei porni motorul.
-Sã sperãm cã asa vor fi toate, Anutã dragã, îi rãspunse Alexandra care acum se urcase în spate lângã ea.
-Ãstia de la vreme asa au zis, sãptãmâna asta nici urmã de nor deasupra României.
În fatã, bãrbatii erau preocupati de altceva.
-Si ia zi, cum mai merge eterna Dacie andreianã?
-Dragosule... ce sã zic, de când i-am shimbat setul anu’ trecut, merge brici. Ulei nu-mi mai mãnâncã, cu consumu’ stau bine, ce mai, motorul merge bine, n-am ce zice.
-Cu bucsãraia cum stai?
-Aaa... am uitat sã-ti zic ultima oarã, am schimbat luna trecutã si bucse si pivoti si amortizoare. Tãblãraia mã doare pe mine!
...Si în timp ce discutiile se nãsteau sau mureau alimentate de imaginatia celor patru, masina gonea neobositã cãtre destinatie...

Partea a treia

Sãlãtrucu era ceva între o comunã si un sat, depinde din ce perspectivã priveai; avea scoalã dar nu avea liceu, avea tot felul de buticuri chiar si un "Magazin Universal", dar nu avea ceea ce s-ar putea numi centru sanitar, si în sfârsit, casele

mândre din centru, unele cu etaj si terasã, cu grãdini îngrijite, contrastau destul de mult cu cele mãrginase, mici si murdare, inconjurate de ceva ce cu greu s-ar putea numi curte, în care zãceau de-a valma unelte folositoare gospodãriei, gãini si porci împletiti in dezordonate culturi legumicole.
Undeva, la marginea satului, un drum forestier se pierdea în urcus destul de abrupt prin pãdure, ajungând dupã câtiva kilometri la cabana unui bãtrân pãdurar, mos Arad, aflatã la marginea unui luminis, dupã care panta se mai îndulcea putin, ducând catre o a doua cabanã, un fel de mostenire a familiei Maiorescu de zeci de ani, tinta cãlãtoriei celor patru.
Amândouã cabanele erau lipsite de cele mai rudimentare conditii de întretinere, nu aveau curent sau gaz sau altceva de genul ãsta, iar apa era asiguratã de câte un izvor sãpat lângã fiecare. Dar ceea ce pentru bãtrânul pãdurar reprezenta un mod de viatã auster si istovitor, pentru cei patru nu putea fi decât o vacantã petrecutã într-un mediu rustic, departe de nebunia metropolei, si de tot ceea ce puteau oferi accesoriile unei vieti civilizate.
Opriserã vreo orã în Pitesti, si aproape douã în Curtea de Arges, asa cã au ajuns de-abia dupã-amiazã la cabana bãtrânului pãdurar. Mereu opreau pe la el dar de cele mai multe ori nu îl gãseau, era pe undeva prin pãdure probabil sau în sat, adunându-si provizii.
...Ca si acum de altfel...
-Tu îti aminteºti sã-l fi gãsit vreodatã în ziua în care veneam? Întrebã Alexandra.
-Nu, nu cred sã fi fost vreodatã aici când ajungeam noi, dãdu Andrei din cap. De parcã ar sti când venim noi si s-ar feri.
-Bine dar anul trecut stiu cã am stat de mai multe ori de vorbã cu el, interveni Ana.
-Nu am zis cã e timid sau ne ocoleste, fãcu Alexandra, ci doar cã nu e niciodatã aici când ajungem noi.
Dragos nu pãrea deloc impacientat de remarca Alexandrei, nu era de fel superstitios, iar coincidentele le lua ca atare, nu-i dãdeau de gândit sub nici o formã.
-Oricum dragilor, asta nu înseamnã nimic, asa cã hai mai bine sã purcedem cãtre destinatie, oricum, cât stãm noi aici, o sã avem ocazia sã stãm de vorbã si cu mos Arad, asa cã nu vã faceti griji...
Ana însã pãrea atât de captivatã de peisaj si atât de dornicã de a-si umple plãmânii cu aerul tare al muntelui, încât veni cu o propunere:
-Ce-ar fi sã punem noi pãtura aici pe iarbã si sã mai stãm un pic, eventual luãm si o gustare, cã de despachetat si de aranjat cabana om avea noi timp.
Ceilalti au gãsit propunerea Anei cum nu se poate mai potrivitã, asa cã scoaserã pãtura din porbagaj, câteva senvisuri din lada frigorifica si o sticlã mare de bere.

Partea a patra

-Ce-ar fi dacã am urca noi acum pe jos pânã la cabanã, fãcu Dragos, si l-am lãsa pe Andrei sã ducã masina, si sã se ocupe de descãrcat pânã ajungem noi.
-Da, zise Alexandra, ne-ar prinde bine putinã miscare - si poate dãm si de mos Arad. Ce zici, Andrei? -Bine...dacã voi vreti...Nu pãrea prea entuziasmat de idee,

dar în
acelasi timp simþea nevoia sã rãmânã un pic singur, de dimineaþã si pânã acum nu fãcuse altceva decât sã conducã si sã poarte conversatii neinteresante, si se cam plictisise, dar cum Alexandra se simtea foarte bine cu cei doi iar el nu vroia sã-i strice buna dispozitie, se prefãcuse interesat de tot ce se discuta, si tocmai asta îl obosise peste mãsurã.
Adunarã resturile de mâncare într-o pungã, strânserã pãtura, dupã care Andrei se sui în masinã si porni spre cabanã. Alexandra îi aruncã un "Ne vedem la cabanã" scurt, în timp ce îi fãcea cu mâna dar el nu vãzu, era parcã fascinat sã conducã pe panta asta de parcã nu mai condusese niciodatã.
...Erau câtiva kilometri buni pânã la cea de-a doua cabanã si Andrei nu se grãbea, savura fiecare metru strãbãtut, masina urca parcã singurã, iar el se simtea ca vrãjit. Nu mai condusese de multã vreme singur, si acum, în linistea apãsãtoare a muntelui, simtea cã Dacia asta veche era ca o prelungire a lui, de parcã nu o comanda mecanic, ci printr-un soi de stranie telepatie simbioticã om-masinã, de care nu s-ar fi crezut în stare niciodatã pânã acum, si în care carnea si metalul se contopesc în perfectã armonie, nemailãsând loc niciunei bariere, cele douã corpuri atât de diferite devenind unul, puternic si frumos, cãlãrind eternitatea. Andrei întelese acum viziunile marilor scriitori de S.F., care trebuie sã-si fi avut sursa inspiratiei tocmai în aceste evadãri psihice creeate de împrejurãri asemãnãtoare celei pe care o experimenta el acum.
Era ca în transã, nimic nu mai conta pe lumea asta, decât el, Daciandreiul, gonind neîncetat pe munte tot mai sus, spre cer, înspre punctul în care imaginatia omului se pierde si se regãseste, într-o mare de cer albastru, si parcã toate pãsãrile si vietãtile pãmântului erau invidioase pe el, Daciandreiul, gonind asa, nestãvilit.
"Si alerg acum, spre tainice înãltimi albastre, si desfid Timpul si Natura si însumi Eu-l meu, rupt din Pãmânt mã întorc spre Cer, de acolo am venit noi toti si acolo este firesc sã ne întoarcem, nestãvilit mã pierd în Infinit, M-am regãsit, în sfârsit, pe Mine, asa cum trebuia sã fiu, acolo unde Îmi era locul. Din fuga Mea, vãd lumea micã, zbãtându-se încet, fãrã sperantã, dar aici în Mine, totul este bine, nu-Mi pasã de nimic atâta timp cât stiu cã Eu EXIST..."
...Si totul era luminã si armonie, pânã când...
Andrei fu smuls violent din simbiozã, se simti ca si cum cineva i-ar fi tãiat carnea brusc si cu multã precizie, Daciandreiul murea si redãdea nastere celor douã corpuri separate care-l compuneau, si din socul acesta masina iesi tremurând, zgâltâindu-se, si apoi oprindu-si motorul.
Andrei se odihni o clipã cu capul pe volan, inainte de a întelege ce se întâmplase: fortase prea mult motorul în tipul ciudatei lui reverii, si acesta cedase, oprindu-se. Andrei trase frâna de mânã, trase de mânerul capotei si se dãdu jos sã vadã ce s-a întâmplat.
-Masinã românească, se trezi bombãnind, pun pariu cã dacã eram cu B.M.W.-ul lui Marius nu se întâmpla chestia asta. Si îi veni sã râdã la gândul cã nu va putea remedia problema atât de usor, asa încât ceilalti îl vor ajunge din urmã, si-l vor ajuta la împinsul masinii pânã la cabanã.

Motorul nu părea foarte încins, cu toate că fusese suprasolicitat, si, timp de o secundă, se gândi că ar putea măcar să încerce să o repornească, cine stie, poate nu era nimic grav...
Se sui la volan sub imperiul acestei idei, care i se părea cu atât mai nefirească cu cât avea senzatia că nu-i apartine, de parcă i-o dictase cineva, si nu păru din cale-afară de mirat când masina porni la prima cheie, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.
Andrei dădu din cap a mirare, si conduse mai departe către cabană.

Partea a cincea

Descărcase de mai bine de trei ore, ba chiar avusese timp să strângă si lemne de foc, si ceilalti tot nu ajunseseră. În mod normal nu s-ar fi îngrijorat dar se lăsase de-a binelea seara, si nu-si explica ce i-ar mai fi putut retine atât de mult pe drum, afară de faptul că se petrecuse ceva neprevăzut. Si mai era ceva: Nu reusea să-si dea seama unde dispăruseră absolut toate carpetele de pe pereti, stia bine că nu le luase anul trecut acasă, ce să facă cu ele, doar de-aia le adusese, si de atunci nu mai venise nimeni aici. Hoti nu păreau să fie, pe aici lumea era mai cu frica lui Dumnezeu, nu ca la oras, si-n plus hotii ar fi luat cu sigurantă cupa de argint de pe masa din camera de oaspeti, si asta tot o veche mostenire de familie, care reusise să rămână aici zeci de ani.
Se asează pe un scăunel cu trei picioare si cu dosul mâinii drepte începu să-si frece bărbia, cum făcea de obicei când era îngândurat. Dragos era el un tip pus pe sotii, dar el simtea că de data asta nu e vorba doar de o farsă, menită să-l aducă pe el la disperare, ci de altceva, mult mai grav...
Se hotărî imediat că trebuie să plece înapoi cu masina spre cabana lui mos Arad, sigur trebuie să dea de ei pe undeva pe drum. Iesi în grabă, porni motorul, aprinse farurile, si ceva ce la venire îi scăpase privirii obosite după strania experientă, îi atrase acum atentia-i încordată. Farurile luminau exact acel perete al cabanei pe care Andrei, cu destui ani în urmă, pe vremea când abia începuse să se întâlnească cu Alexandra, scrisese cu vopsea rosie "A si A, în eternitate". Se uită mai atent si nu văzu nici urmă de scris, desi era convins că anul trecut se vedea aproape la fel de bine ca atunci când fusese scris prima oară, ce naiba, doar era vopsea nemteasă, trainică, nu se ducea atât de usor. Coborî intrigat din masină, si se apropie de locul unde stia că scrisese. Da, într-adevăr, nici urmă de vopsea, si ce era mai ciudat e că nici măcar nu se vedeau scrijelituri sau alteva de genul ăsta, care să indice că cineva, malitios, încercase să steargă. Nu, peretele arăta de parcă nu fusese niciodată scris. În Andrei începu să înmugurească un sâmbure de idee, total nebunească dar singura care-i venea acum în minte, si nu mai asteptă, porni în trombă spre cabana lui mos Arad, sperând ca totusi pe drum să-i găsească.

Partea a sasea

Nici nu-si dădea seama cum ajunsese la cabana bătrânului pădurar, tot ceea ce putea să spună e că pe drum nu-i iesise nimeni în cale. Bătu cu putere în usa

masivã de lemn. "Hai mosule, mãcar tu fii acasã". Dupã ceva timp se auzirã dinãuntru pasi, si apoi scârtâitul metalic al unui zãvor. Andrei rãsuflã un pic usurat simtind cã, în scurt timp, situatia se va lãmuri în vreun fel sau altul.
Usa se deschise cu un pãcãnit sinistru, si în cadrul ei îsi fãcu aparitia un cap de femeie tânãrã. Andrei tresãri, nu se astepta la asta, dar vãzând privirea întrebãtoare a femeii, vorbi aproape mecanic:
-Mos Arad nu-i pe-acasã?
-Ba da, îi! rãspunse ea deschizând larg usa si fãcându-i semn sã intre. Lampa de pe polita din antret îi descoperi un zâmbet simplu, aproape copilãresc: Dar sã stii cã nu-i încã mos.
Andrei intrã cu o usoarã umbrã de nesigurantã, remarcând cã interiorul cabanei arãta mult mai îngrijit decât altã datã, desi parcã i se pãrea cã sunt mult mai multe lucruri decât îsi amintea el. Tânãra îl conduse spre ceea ce probabil cã era camera de oaspeþi, si apoi strigã "Tatã, vino un pic pânã jos, te cautã cineva!".
-Persoanã importantã se vede, auzi Andrei din spatele sãu. Se întoarse si nu-i veni sã-si creadã ochilor: mos Arad arãta într-adevãr mult mai tânãr decât îl stia el.
-Cu cine am onoarea, tinere?
Andrei era atât de surprins cã rãspunse formal fãrã sã gândeascã:
-Andrei Maiorescu, si întinse mâna.
Bãrbatul i-o strânse viguros.
-Totusi, cu ce ocazie pe la noi, la ora asta târzie din noapte? Doar nu am comis vreo fãrãdelege împotrivaaa... si arãtã spre tavan, zâmbind fortat, ...tovarãsilor?! Îi fãcu semn sã se aseze, fãcând la rândul lui acelasi lucru. Si apoi întorcând putin capul: Maria, adu tu un vin rosu si douã pahare, domnul pare ostenit.
-Imediat, tatã!
-Asadar, tinere?!
Andrei era atât de încurcat cã nici nu stia ce sã spunã, însã mintea începu sã lucreze, o nouã idee, fatã de prima, înspãimântãtoare, începu sã i se contureze. Încerca sã se agate cu disperare de realitate, însã avea senzatia cã ea, Realitatea, nu e asa cum o stiuse el pânã atunci.
-Am trecut si mai devreme pe aici... pe la prânz, bâigui el ...eram cu niste prieteni... douã femei si un bãrbat... Am bãtut... dar nu a rãspuns nimeni.
-Hm, ciudat, eu si Maria am fost toatã ziua în casã. Începu sã-l priveascã straniu: Cu sigurantã am fi auzit. Esti sigur cã asta e cabana la care ati oprit?
Andrei se uitã cu atentie la trãsãturile bãrbatului. "El e, cu sigurantã doar cã e mult mai tânãr. Si are si o fatã, nu l-am auzit niciodatã vorbind despre ea. Si nu pare sã mã cunoascã de loc". În clipa aceea întelese, oricât de încredibil pãrea totul, oricât s-ar fi împotrivit ratiunea acestei noi perspective, toatã fiinta lui trebuia sã se conformeze.
-Vã rog sã mã scuzati, nu mã simt prea bine, siii... cred cã aveti dreptate, aceea era altã cabanã. Se ridicã brusc voind sã plece.
Fata tocmai venea cu vinul si cele douã pahare.
-Cum, dar nu se poate sã plecati asa! Rãmâneti mãcar la un pahar de vin!
-Da, insistã si fata, sau rãmâneti la noi peste noapte! Mâine dimineatã totul va fi

bine.
-Nu pot, vã multumesc mult, dar chiar nu pot rãmâne!
-Mã rog, cum doriti, fãcu bãrbatul un pic dezamãgit, în timp ce fata îl conducea spre iesire.
-Sã mai treceti pe la noi si altã datã, îi spuse ea în timp ce el se urca în masinã.

Partea a saptea

Andrei ajunse aproape înfrigurat la cabana alor sãi, bãgã masina în garaj si încercã sã doarmã, sã nu se gândeascã la ceea ce ratiunea încã îi refuza sã accepte. Se zbãtu mult între somn si realitate, zvârcolindu-se în patul tare de scânduri, pânã când i se pãru cã aude voci de afarã. Coborî iute din pat, si iesi usor din cabanã, furisându-se atent pe lângã zid. Vocile veneau din spatele cabanei si Andrei se opri la colt, scoþând usor capul. Doi tineri, un bãiat si o fatã, pãreau chiar în mijlocul unei dispute destul de aprigã, bãiatul furios peste mãsurã, iar fata încercând sã-l calmeze fãrã succes.
-Tu, tu si numai tu esti de vinã dacã se întâmplã asa ceva!
-Dar nu întelegi cã nu-mi stã în putere sã pot evita o asemenea situatie!
Fata aproape îl implora, si când se întoarse cu fata spre lunã, Andrei o recunoscu pe Maria.
-Nu! Nu! Asa ceva sã mi se întâmple mie, din cauza unei fetiscane?! Sã mã distrug de tot?! Nici vorbã! Nici vorbã!
-Dar Grigore, ascultã-mã, nu o sã se întâmple nimic!
-Taci! Ai vorbit destul, mi-ai împuiat capul cu prostiile tale femeiesti! Dar acum stiu ce am de fãcut!
-Grigore, tu nu mã mai iubesti Grigore, de-asta a început sã-ti fie teamã... Cu ce sunt eu de vinã?
-Taci! Stiu eu mai bine ce-i de fãcut!
Grigore îi puse mâna la gurã, se uitã insinctiv în jur, desi era convins cã nu e nimeni, si Andrei vãzu strãlucirea rece a unui cutit lovind în pieptul fetei, o datã, de douã ori, de trei ori, în timp ce ea, cu un ultim efort încerca sã scape din strânsoarea ucigasã a celui pe care-l iubise.
Andrei încremeni, nu mai putu sã privească oribila scenã, si se trase instinctiv în boschetul din spatele sãu, realizând cã sub nici o formã nu trebuia sã fie descoperit. Auzi gemetele fetei, scrâsnetele bãrbatului, apoi mult timp o liniste tulburatã doar de sunetul trist al unei sape rãscolind pãmântul. Andrei nu cutezã sã se miste din boschet nici dupã ce orice zgomot încetã definitiv, se simtea înfricosat, vinovat, tulburat peste mãsurã ºi din ce în ce mai obosit. Nu stia cât de repede trece timpul, sau cât de încet, dar îsi simþea pleoapele tot mai grele, ca si cum întreaga greutate a lumii se asezase pe ele. Se lupta sã rãmânã treaz, si sã înteleagã, însã într- un târziu cedã, si adormi asa la marginea boschetului...

Epilog

Razele soarelui de dimineatã îl trezirã din somnul chinuit, se ridicã imediat ce-si dãdu seama unde se aflã, si intrã în grabã în cabanã. În minte îi rãsunarã cuvintele Mariei, care spusese cã, de dimineatã, totul va fi altfel.
-Heeei, zãpãcilã, pe unde umbli dragã, auzi din spate vocea cristalinã si mult iubitã. Alaxandra îl cuprinse pe dupã umeri, sãrutându-l.
-Ne-ai speriat de moarte, iubitule. Masina în garaj, bagajele desfãcute, si tu nicãieri.
-Iubito... încercã el printre sãruturi, dar nu reusi s-o facã pe Alexandra curioasã.
-Haide, lasã, cã ne povestesti tu altã datã, cine stie ce ti-a mai trecut prin cap. Hai mai bine sã le spunem si lor cã esti teafãr, te-am cãutat, am fost înapoi la mos Arad...
-Atâta vreau sã-ti spun, fãcu el urmând-o, cã acum stiu de ce e mos Arad asa întunecat.
-Hai, lasã, îl luã ea de mânã, cã tu cu imaginatia taaa...!
Spre searã Andrei rãmase intentionat singur la cabanã, si, dupã ce mesteri o cruce micã din douã lemne, se duse în spatele cabanei si o înfipse în pãmânt.
Când ceilalti l-au întrebat a doua zi despre cruce, Andrei a rãmas un pic pe gânduri si le-a spus:
-Asa am simtit eu cã e mai bine, o sã vã explic altã datã.
Apoi se duse în garaj si-si mângâie masina. N-o mai simtise de mult atât de aproape...

© Cãtãlin Mitu
AUGUST 2001, BUCURESTI

Multumiri: John Petrucci pentru inspiratie (Metropolis story),
si tuturor prietenilor mei care mã suportã
asa cum sunt... zi de zi.
Mama si tata petru calculator, si tot restul...

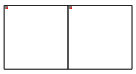

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	**Nota:**
	45678910

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?

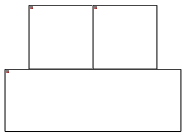

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.
(online)